

være overmaade henfigtsmæssigt ogsaa for Præsternes eget Vedkommende, at dette Forhold blev klaret. Endelig møde vi Henvisningen til Forskjellen i de forskjellige Sogne, som — sige de Herrer — vil komme til at bestaa i en uoverfkueltig Fremtid. Ja, saa aldeles uoverfkueltig er den da ikke, thi saavidt mig bekjendt ansættes Præsterne i Almindelighed ikke forend omtrent ved deres 40de Aar, og naar vi saa tage 20 à 30 Aar fra Dato, ville dog de allerfleste Tilfælde være ophorte. Smidlertid indrømmer jeg de Herrer, at dette er en Ulempe, som det var ønskeligt at have et eller andet praktisk Middel til at komme ud over; men de Herrer have ikke stillet Forslag til at komme ud over denne Banskellighed, hverken de mange Gange tidligere, da denne Sag har været under Behandling, eller nu i dette Dieblif. Saadanne Ulemper og Uligheder opstaa altid i Overgangstiden, i den Tid, som hengaar, inden man kommer bort fra det Gamle og over til det Nye. Det er ikke noget Særegent for dette Forhold, men det indtræder, hver Gang vi ville indføre en Reform. Ja, kunde de Herrer have stillet et Forslag, som i den Henseende havde Noget forud for vort, et Forslag til at komme ud over disse Ulemper, saa kunde vi jo nærmere have omtalt denne Sag, men nu foreligger den jo ikke saaledes praktisk. Smidlertid maa jeg hævde, at de ærede Medlemmers Forslag, saaledes som det blev vedtaget ved 2den Behandling, ogsaa angiver en meget bestemt Forskjel. Det er tidligere under Debatten gjort gjældende, at det i det ene Sogn efter de Herrer's Forslag er lovbestemt, medens Forpligtelsen er hævet i det andet Sogn, og den Gradsforskjel, som der er tilstede imellem de Herrer's Forslag og det Forslag, som vi ville have sat igjennem med Hensyn til dette Punkt, angives kun ved det Tal af Rigsdaler, som vil naas for Præsten ved deres Forslag fremfor ved vort. Den høitærede Minister fandt Forslagets to første Stykker indbyrdes modsigende, men jeg tror langtfra, at denne Opfattelse er rigtig. Naar

der i det første Stykke staar, at der ikke maa modtages Gaver for de der nævnte enkelte præstelige Forretninger, som slutte med: „Sygebeføg og øvrige Embedsforretninger“, saa træder det klart frem som Meningen, at der ikke maa ydes Præsten Noget for nogen enkelt Embedsforretning. Derimod angiver det andet Stykke, at der Intet er iveten for, at de, som have Raad, Leilighed, Duffe og Billie dertil, yde Præsten Noget for hans Embedsgjæring i Almindelighed, og paa Grund af det hele Forhold, hvori han har forstaaet at sætte sig til Befolkningen, til saadanne passende Tider, som de maatte finde det rigtigt. Jeg tror derfor, at der skal en særlig Uvillie mod Lovforslaget til for just at faae det ud deraf, som den høitærede Minister fremførte. Saaledes sagde den høitærede Minister, at Forslagets andet Stykke, som det foreligger, i Grunden er overflødig, thi dets Bestemmelse gjælder ogsaa med Hensyn til alle andre Embedsmænd. Ja, er dette Tilfældet, saa maa det ogsaa være Forslagsstillernes Mening, at der i saa Henseende ingen Forskjel skal være. Staten betaler for Embedsforretningers Udførelse, men forlanger ikke, at Befolkningen specielt skal betale for hver især, og paa den anden Side giver Staten her den samme Tilladelse som overfor andre Embedsmænd til at vise en almindelig Uvillie ved enkelte høitidelige Leiligheder. Ja, for dem, som ville benytte Forslagets andet Stykke, vil jeg finde Præstens og hans Frues Fødselsdage for overmaade passende Leiligheder, ligeledes Solbryllup, Nytaar, Jul eller andre lignende almindelige Leiligheder. Hvorfor ikke? Det er ganske vist en Anvisning, som her gjøres, og der vil upaatvivlelig være Mange, der ville benytte denne Anvisning, forsaavidt de gjøre Brug af Forslagets andet Stykke. Ligesom det ærede Medlem for Ribe Amt's 4de Valgfreds mente, at der ikke var fremkommet Noget idag, som kunde bringe det høit Thing til at forandre sin Afstemning ved 2den Behandling, saaledes forekommer det mig